

ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) med, er det ikke rigtigt, thi det ærede Medlem fra Ringkøbings Forslag var fremsat, inden man fik Tiendeafsløsningsloven, saa det ærede Medlem fra Ringkøbing kan ikke regnes med i dette Tilfælde. Jeg tror heller ikke, man kan tage det kirkelige Udvalg med, idet Tiendeafsløsningen er kommet ogsaa efter, at det kirkelige Udvalgs Forhandlinger blev ført. Naar det ærede Medlem siger, at i det kirkelige Udvalg havde der været en Beregning over, at Købstadkirkernes samlede Formue vilde være tilstrækkelig, naar man satte Grænsen for Ligningen paa Beboerne til $\frac{1}{10}$ pCt. af Skatteindtægten, saa tør jeg ikke bestride dette. Men her er ikke Tale om den samlede Formue, her er ikke Tale om et Lovforslag, hvorefter man samler alle Købstadkirkernes Formue og siger: Nu tager vi det hele under eet, og saa vedligeholder vi Kirkerne af denne samlede Formue. Her er stadigvæk Tale om den enkelte Kirke. Det at ty hen til andre velstillede Kirker er, som ogsaa Lovforslaget antyder, ret vanskeligt. Man har villet værne disse enkelte Kirker. Her er Tale om, om den enkelte Kirke har nok.

Alle de andre Bemærkninger, det ærede Medlem (Dahl) fremsatte om, at der ude i Befolkningen var en almindelig Følelse af, at de ansatte Vedligeholdelsessummer var for smaa, er noget, han bygger paa en Tro. Man kan naturligvis godt forstaa, at den almindelige Befolkning siger: Vi er bange for, at Beløbet sættes for lavt. Man kan godt forstaa, at den almindelige Befolkning siger: Vi vilde ønske, at vi kunde tage alt det, Tiende-ejeren har haft. Men naar nu Loven er vedtaget og vedtaget af dette høje Ting og af det andet høje Ting, vedtaget af Rigsdagen, under den Forudsætning, at de Kommissioner, der blev nedsat, skulde fastsætte, hvad der er tilstrækkeligt, saa staar Ministeren paa et sikkert Grundlag, naar han siger: Denne Lov bygger paa de Forudsætninger, og de Forudsætninger maa ogsaa jeg gaa ud fra. Man kan ikke gaa ud fra, at disse Kommissioner sætter Summerne for lavt. Kommissionerne er sammensatte saaledes, at der er en af Ministeriet udnævnt Formand, to Med-

lemmer udnævnte af Stiftsøvrigheden og to Repræsentanter for Tiendejerne. Der er altsaa egentlig Overvægt fra Kirkens Side, og Rigsdagen har ment, at man derved vilde faa de nødvendige Summer.

Saa spørger det ærede Medlem (Dahl), hvad Ministeren vil gøre, hvis det nu alligevel gaar galt, og hvis Beløbene ikke slaar til. Dertil vil jeg svare: Netop det, som staar i Lovforslagets § 13, hvori der siges, at for Landsbykirkers Vedkommende vil man skride til en Udskrivning af $\frac{1}{10}$ pCt. af Skatteindtægten og for Købstadkirkernes Vedkommende tage Gennemsnittet af Ligningsbeløbet i de 4 nærmest foregaaende Aar med Tillæg af en Femtedel. Der er altsaa i Lovforslaget taget disse Hensyn, idet man har sagt: De ordinære Udgifter til Landsbykirkerne fastsætter Kommissionerne, og man fastsætter i Lovforslaget, at der dertil skal anvendes det, der ifølge Loven kan udskrives; hvis det skulde gaa ud over dette, har man derimod de andre Bestemmelser.

Alt, hvad det ærede Medlem ellers siger, bygger kun paa, hvad man kan antage, hvad man kan vente, hvad man kan tro, idet man intet ved derom endnu; men naar Ministeriet skal fremsætte et Lovforslag, kan man selvfølgelig kun gøre det paa den gældende Lovs Grund; ikke paa Grundlag af, hvad Befolkningen tror eller venter, der kan ske.

Dahl: Den højtærede Kultusminister siger, at jeg kun byggede paa, hvad den almindelige Befolkning troede. Men det, som den almindelige Befolkning tror, har fundet Udtryk her i Salen ikke blot igennem, hvad jeg har sagt, men ogsaa igennem, hvad det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) har sagt, og hvad det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) sagde i Fjor ved Sagens første Behandling. Og jeg mener, at naar det, som Befolkningen tror, naar det, som er den almindelige Anskuelse ude blandt Befolkningen, bliver fremført af Folkets Repræsentanter paa Tingene, er der Grund til at tage det under Overvejelse.

Den højtærede Kultusminister sagde, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og det kirkelige Udvalg kunde ikke have taget Hensyn til Landsbykirkerne. Dette er rigtigt, da Tienden